

Bergen, 21de Febr. 1965.

Kære Edward! Liden Du sidst hørte fra mig, har jeg skam et sige ikke haft Tid til at se op, som overvældet, har jeg været af Arbejde, uopretteligt Arbejde. Det er ikke lidt for, at det blødt blev lidt for meget, saadant ^{for} Influenzaen fik Tag i mig ogsaa. Laa laa jeg i 2 Dage, og holdt mig hjemme i 4. - Nu er jeg all roligt igen, men Arbejdsstormen udoover. Men det maa ligedes overstøbt, thi ellers blir Touchiden uendholdelig langvarig. Underlig Tak kære Edward for Brevet, - det viser mig jo, at Du er kommen op igen, og nu hører jeg, at Du ogsaa er begyndt at komme lidt ud midt paa Dagen. Men Bronchiten er jo en rigtig Historie, og det vil vel tage en Tid endnu, før Du egentlig faar Holten af, at Kræfterne vender tilbage. Et saa langvarigt Sygdoms sam denegang maa jo tage stærkt paa Kræfterne, saa naar Lønnen er dødtlig. Men lidt efter lidt vil det komme, skal Du se, naar først Bronchiten - Hovedspinden - er slagen. Nu er det Spørgsmaakt, hvad som skal de være bedst for Dig, Kiechmania eller - f. Ex. Emu. I Kiechmania er jo Vaarm nokke sent fremme, og Vaksenskollen, synes jeg, har vist sig noget for høit tilveens for Bronchiten, saa i tilfaldet, maatte Du vel ikke bo meget høiere end selve Kiechmania jo dog maake Holtenkollen, som jo

lykke adskillig lavere end Vokerkollen. De Heneg,
Du kunde synes at meette haze til Dr. Holm, synes
jeg Du maa kunne sette Dig ned over, hvor Du til-
bred byder det. Men saa er det Spørgsmålet, om
Du ikke maa, da Du alligevel er paa Fodlandet, burde
haze Gens med engang. Du meette vel kunne reise
dermed allerede i Slutten af Marts, Naars Kammer
vel forløjf saerlig langt sygd. Det vil altid
falde Dig beudet, at haze noget af den korte
Læmmentid booke for Norge, og de burde det falde
forholdsviis bekvaemt at haze Gens paa Forhaand,
Ms. naar Du er saa stærk, at Du uden Risiko
kan forelæg selve Reizen. Gens skal jo være et
udmærket Sted for Bronchit. Pörrers islandske Mes
har jeg god Tro paa; meette det vier sig at
den paaen Dig! Eftersuert som Kraftene stader tilbage
vil Du paa mere Soon, hvor der ikke vil give mere
Krafter, - saa skal Du se det gaar fremover. Men je-
men spørges der efter Taalmodighed, især under lange søm
løse Natter. O de Nerver, de Nerver! Jeg tror dog,
at Din Svulstighed hængs direkte sammen med Bron-
chiten og Arbeidet for at paa Luft, saa ogsaa her
er det Bronchiten, med hvem al Kamp bør
rettes. Det kan nok haande, at velog Gens maa
er det netti, - vi ser jo, hvor de, som her varet
der, aller af aller søges tilbage dertil og findes
Lagedom der.

Hertjenne er all over det gamle. Marie har

Ligesom ogsaa, idet vor lille Jaderjente hoert Jællits er
 syge i Hals og Hoved tildels med Tætes og med til-
 Røis. Da der offentl. staa uden anden Hjælp, er det
 svært for hende, naar de hin og aa arbejder med
 Admingsbeskrivning. Som Tilgæng heraf har vi i lang
 Tid læst rent for os selv. Det er jo ogsaa den
 eneste Møde, hvorpaa et sandt Arbejdsliv
 som vist kan holdes ud. Det bli derfor gan-
 ske underligt og en hel Glædelser væften at skulle
 høre Hammarikoncert, - Beethovensfantasier,
 1. Symfoni af Lisbetius og Charfreitagszanger.
 Det er som "et andet Land jeg skuer, et Hjerud, et
 langt forladt!"

Svært er jeg, som formentlig Du og alle tankende
 Nordmand, hvad Björnson i sin Tid kaldte "fædreland"
 bekymret? Jeg haaber dog, at den valgte Støt-
 tingskollekte paa 19 Maaned var bli enig om
 een Vei, da det er det eneste der har Mægt.
 At alle vil være enig i ganske rolig at opretholde
 Konsulat sagen ad Gørlige Vei. Vises dette sig
 paa Grund af Lænskernes eller Kongemagtens Mod-
 stand umuligt, ja da, men ogsaa først da,
 er Unionen umuligt og da saa man sigs den op-
 løst hvad alle Konsekvenser. Gælder først sig
 det, og ja tror, at dette Lyse vil vinde frem.
 Jeg var svært fornøjet med Dit Brev, som
 var baade klart og vordigt. Jeg beundrer, at
 di netop Kommen op af Sygdommen kunde

skrive og falke Dig endelig. Morsen er god,
Loulau og saa. Næste hoveds beklæmt en lov-
byg Akkion og saa et tag. Følgerne derefter. —

Løden Du vedet hørt fra mig her her været et
forfærdelig omkostende stormende Veir, ^(H.a.) den af de
værste Sønderstorme, jeg her kjendt. Men idag er det
stille og vindende klar, og det er mærkeligt, hvil-
ken Rens Sneen allerede her faaet. Snevæsen
staar med mange Knoppe. Jeg har ikke kjendt Lon-
dag paa lang Tid og Løysen svart efter en
liden Tid. Men jeg her faaet Arbeidet fra mig,
(naar?), tage jeg kunne en liden Tid til Palken
og Jalbakken. Det er ialfald saadan Løkkemat,
jeg holder op for mig selv til Modets og
Stimmets Skadefæle, Skyrkelien og Opret-
holdelse. — Paa Jalbakken er det mig bra, men Stormen
har været nok saa vidt i hele Vinter, synes jeg. —
Overskilt Andren her haab Skivrotis, bare kunne
vi ikke maatte ha ande af et spille isflem. — Om forsten
Dage har vi Staren, kærte jeg, og saa følger Slag i
Slag Vaarbud paa Vaarbud, og alt gjer sig for-
dyt til et kage imot Eds paa Troldmaugen. Og
saa skal vi mødes friske og glade og glæmme
Vinteren med sine lidelse og Kygges. Farvel da,
høen Edvard! Hørligste Hilsener til dig og
Pina fra os begge! Tank alvorlig paa Dues frist
og saa se paa Sommer her hjemme! Tre-a-ho!
Paa øjen
Trents.